

Arrest

nr. 171 552 van 11 juli 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 26 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van het statuut van langdurig ingezetene dat zij in Italië geniet.

Op 17 december 2012, met kennisgeving op 26 maart 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03/10/2012 bij de burgemeester van Antwerpen door H., S. geboren te Zhejiang op 03.02.1965, onderdaan van China, verblijvende (...),

in toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art.25/2 & 1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING :

Betrokkene bood zich op 03/10/2012 aan bij de gemeente om een aanvraag machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in te dienen op grond van het statuut van langdurig ingezetene dat hij in Italië geniet,

Na een positieve woonstcontrole werd hij in het bezit gesteld van een bijlag 41 bis als bewijs dat de aanvraag ingediend in toepassing van artikel 61 / 7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006 in aanmerking werd genomen.

In het kader van art. 61/7 het bewijs diende betrokkene het bewijs te leveren geen gevaar te betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Betrokkene legde met dit doel een uittreksel strafregister voor van Italië, afgegeven 16/07/2012 te Firenze. Uit dit document blijkt dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de voorschriften rond kinderarbeid, en derhalve in 2010 werd veroordeeld door de enkelvoudige kamer van de rechtbank te Firenze.

Deze veroordeling betekent een bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Er kan geen machtiging tot verblijf worden toegestaan.

Bijgevolg dient de vreemdeling:

gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem op heden betekend”.

Op 26 maart 2013 reikt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uit. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie M. E., attaché

wordt aan de genaamde H. S.

geboren te Zhejiang , op 03/02/1965

die de Chinese nationaliteit heeft, het bevel gegeven om binnen de dertig (30) dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

De aankomst verklaring hem afgeleverd op 17/09/2012 en geldig tot 23/09/2012 is verstreken. Op het voorgelegde uittreksel strafregister van Italië afgegeven dd: 16/07/2012 staan veroordelingen die aanwijzen dat betrokkene zich veroordelingen heeft opgelopen op het vlak van de openbare orde (zie ook de verwerping van de aanvraag machtiging in bijlage)

In uitvoering van artikel 74/14,§1, derde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt de in het eerste lid voorziene termijn met.....dagen verlengd.

In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

O Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt.....en/of;

O een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring te geven bij de Deposito- en Consignatiekas,.....en/of;

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen.....en /of;"

2. Ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

2.1. De verwerende partij wijst ter terechtzitting erop dat de verzoekende partij op 29 mei 2016 werd gerepatriëerd naar Italië, zodat de vraag zich stelt naar het bestaan van een actueel belang in de mate dat het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. De Raad stelt vast dat dit feitelijk gegeven, niet betwist door de verzoekende partij, steun vindt in het dossier.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft volledige uitvoering gekregen en is uit het rechtsverkeer verdwenen. Immers betekent het feit dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten, dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen, zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk lijkt.

2.3. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij geen opmerkingen te hebben.

2.4. Er wordt vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing, los van het gegeven dat deze zich volledig ent en steunt op de eerste bestreden beslissing, is uitgevoerd.

2.5. Het beroep tot nietigverklaring in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het tweede middel luidt:

"Tweede middel : Schending van artikel 7 en artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en van artikel 17 van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en van het redelijkheidsbeginsel:

8.2.1. Overeenkomstig artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980 is de Dienst Vreemdelingenzaken gemachtigd om het verblijf van langer dan drie maanden te weigeren indien er redenen zijn van openbare orde of nationale veiligheid. Artikel 61/7 luidt "§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tót een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult..."

De vraag die zich echter stelt is wanneer er sprake kan zijn van een schending van de openbare orde of nationale veiligheid.

De manier waarop de Dienst Vreemdelingen het begrip 'openbare orde' of 'nationale veiligheid' dient te beoordelen kan men terug vinden in de analoge bepaling van art. 43 vreemdelingenwet dat stelt: "...de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd."

Punt 6 van de considerans van richtlijn 2003/109/EG preciseert „Het belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene is de duur van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. [...]"

De punten 8, 16 en 18 van de considerans van die richtlijn luiden:

„(8) Onderdanen van derde landen die de status van langdurig ingezetene willen verkrijgen en behouden mogen geen bedreiging vormen voor de openbare orde en de openbare veiligheid. Het begrip openbare orde kan een veroordeling voor het plegen van een ernstig misdrijf omvatten.

(16) Langdurig ingezetenen moeten hogere bescherming tegen uitzetting genieten. Deze bescherming is gebaseerd op de criteria die zijn vastgesteld in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. [...]

(18) Het vaststellen van de voorwaarden waaronder onderdanen van derde landen die langdurig in een lidstaat verblijven, gebruik kunnen maken van het recht van verblijf in een andere lidstaat, draagt bij aan de totstandbrenging van de interne markt als ruimte waarin het vrije verkeer van personen is gewaarborgd. Het zou ook een belangrijke mobiliteitsfactor kunnen zijn, met name op de arbeidsmarkt van de Unie."

Artikel 12 van voornoemde richtlijn, met als opschrift „Bescherming tegen verwijdering", luidt als volgt:

„1. De lidstaten mogen uitsluitend een besluit tót verwijdering ten aanzien van een langdurig ingezetene nemen, wanneer hij een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid vormt.

2. Het in lid 1 bedoelde besluit mag niet op economische gronden berusten.

3. Alvorens tot verwijdering van een langdurig ingezetene wordt besloten, houden de lidstaten rekening met de volgende elementen:

a) de duur van het verblijf op het grondgebied,

b) de leeftijd van de betrokkene,

c) de gevolgen voor de betrokkene en de leden van zijn gezin,

d) het bestaan van banden met het land van verblijf of het ontbreken van banden met het land van herkomst."

Artikel 17 van voornoemde richtlijn bepaalt: "1. De lidstaten kunnen weigeren een verblijfsvergunning toe te kennen aan langdurig ingezetenen of aan hun gezinsleden indien de betrokkene een bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt.

De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de langdurig ingezetene of zijn gezinslid/gezinsleden op de openbare orde of de binnenlandse veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

2. De in lid 1 bedoelde weigering berust niet op economische gronden."

Uit voormelde bepaling volgt dat het verblijf enkel kan worden verworpen wanneer hij een concrete en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de openbare veiligheid vormt. Vervolgens mag de weigering niet op economische gronden berusten. Ten slotte moeten de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst, alvorens een dergelijk besluit te nemen, rekening houden met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de langdurig ingezetene of zijn gezinslid/ gezinsleden op de openbare orde of de binnenlandse veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

Uit vaste rechtspraak van het Hof aangaande de in het Verdrag voorziene uitzondering om redenen van openbare orde op het gebied van vrij verkeer van werknemers of zelfstandigen in te roepen, volgt bovendien dat die uitzondering een afwijking van die fundamentele vrijheid vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald.

Maatregelen die zijn gerechtvaardigd om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, kunnen dan ook uitsluitend worden genomen wanneer, na een beoordeling per geval door de bevoegde nationale autoriteiten, blijkt dat het persoonlijke gedrag van de betrokkene een actuele, reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bij die

beoordeling moeten die autoriteiten bovendien zowel het evenredigheidsbeginsel als de grondrechten van de betrokkene eerbiedigen, in het bijzonder, het recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven en het recht op vrij verkeer.

Dergelijke maatregelen kunnen dus niet automatisch worden gelast na een strafrechtelijke veroordeling of ter algemene preventie teneinde andere vreemdelingen af te schrikken van het plegen van strafrechtelijke feiten. Dat ook en zelfs het bestaan van een veelvoud van vroegere strafrechtelijke veroordelingen - quod non- op zichzelf niet ter zake doet om een verwijdering of weigering van verblijf te rechtvaardigen.

Dat de opgelopen veroordeling absoluut niet voldoende ernstig is. Verzoeker heeft overigens de status van langdurig ingezetene bekomen en behouden, hetgeen impliceert dat er geen ernstige schending is van de openbare orde. Om ervoor te zorgen dat het recht van verblijf geen dode letter wordt, moeten langdurig ingezetenen in de tweede lidstaat dezelfde rechten genieten als in de lidstaat waarin zij de status hebben verworven, onder de in richtlijn 2003/109/EG omschreven voorwaarden.

De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat op de openbare orde of de openbare veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met de ernst van de veroordeling blijkt niet uit de verwerping van de aanvraag. Zij hebben hun beslissing genomen na een eenvoudige lezing van zijn strafregister, zonder zelfs de feiten of concrete omstandigheden te hebben nagegaan.

Dat het Hof van Justitie bepaald heeft dat het begrip openbare orde strikt moet worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Dezelfde beginselen zijn van toepassing is onderhavig geval zoniet zou afbreuk worden gedaan aan de beginselen van het vrije verkeer. De maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid mogen enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. De maatregel van verwijdering mag niet steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26/02/1975, zaak 67/74, Bonsignore, Rec. 1977, p. 297) en een misdrijf of een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27/10/1977, zaak 30/77, Boucher, Rec. 1977, p. 1899) en indien er redenen zijn om te vrezen dat de betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 04/12/1974, zaak 41/74, Van Duyn, Rec. 1974, p. 1337).

Voormelde bepalingen worden miskend in die mate dat de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij gaat aan de vereiste dat er een actuele en ernstige dreiging moet zijn die een fundamentele belang van de maatschappij aantast, en een eerdere lichte veroordeling a priori, beschouwt als een noodzakelijke aantasting van de openbare orde. Geval per geval moet worden nagegaan of de vreemdeling enerzijds strafbare handelingen heeft gesteld en anderzijds of deze handelingen nog steeds een gevaar inhouden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft helemaal geen rekening gehouden met de feiten in concreto, maar heeft zich enkel en alleen gebaseerd op het feit dat verzoeker een veroordeling heeft opgelopen, en op geen enkele manier met het werkelijke en actuele gevaar dat verzoeker betekent voor de openbare veiligheid of openbare orde: nihil.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel steunt op het plegen van een overtreding zonder hierbij rekening te houden met het persoonlijk gedrag van verzoeker en het gevaar dat hij betekende, werd het artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het artikel 17 van de richtlijn 2003/109/EG geschonden. Een misdrijf plegen op zich is nooit een geldige reden om de vestiging te weigeren en het bevel te geven het grondgebied te verlaten: "...het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen motivering van deze maatregelen".

8.2.2. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten verder ook in strijd is met artikel 7 van de Vreemdelingenwet Artikel 7 bepaalt "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

aangezien er sprake is van meer voordelige bepalingen vervat in richtlijn 2003/109/EG (zie supra), dewelke rechtstreekse werking hebben en voorrang hebben op de vreemdelingenwet, was het de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegestaan om verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet werd dan ook geschonden door het bevel om het grondgebied te verlaten.

8.2.3. Een strafrechtelijke veroordeling is op zich niet voldoende. Het begrip openbare orde moet strikt worden geïnterpreteerd. Het dient te gaan om een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast.

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De ernst van het feit, en alle omstandigheden in casu, zijn geheel irrelevant voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze handelswijze is manifest onredelijk.

Dat rekening houdende met de situatie van verzoeker, het kennelijk onredelijk is om te stellen dat verzoeker de openbare orde zou hebben geschaad.

Het is kennelijk onredelijk om uit het enkele feit van een enkele eerdere lichte veroordeling van verzoeker automatisch af te leiden dat hij de openbare orde of nationale veiligheid zou hebben geschaad. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke situatie van verzoeker daadwerkelijk in beschouwing heeft genomen blijkt nergens uit. Er is geen enkel deugdelijk en zorgvuldig onderzoek gebeurd.

Dat de motivering van de bestreden beslissingen dan ook onmogelijk het dictum kan schragen of verantwoorden.

Dat gezien het voorgaande en in toepassing van het tweede middel de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd.“

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit middel:

“Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, in het kader van zijn ingediende aanvraag bij toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet een uittreksel voorlegde van het strafregister van Italië d.d. 16 juli 2012 waaruit bleek dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de voorschriften aangaande kinderarbeid en in 2010 werd veroordeeld door de enkelvoudige kamer van de rechtbank te Firenze.

Verzoeker betwist geenszins dat hij veroordeeld is, doch minimaliseert deze door te stellen dat het een lage straf met uitstel betrof. Dit buiten beschouwing gelaten, staat het vast dat de veroordeling werd uitgesproken en dat deze wel degelijk vermeld staat op het strafregister. Aangezien artikel 61/7 van de vreemdelingenwet duidelijk als voorwaarde stelt dat er geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid zich mogen verzetten tegen de machtiging tot verblijf, is het geenszins kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat dergelijke strafblad zich wel degelijk verzet om verzoeker een recht op verblijf te verlenen. Artikel 61/7 van de vreemdelingenwet stelt geenszins als voorwaarde dat er een actueel gevaar zou zijn of dat de veroordeling zeer recent dient te zijn. Verzoeker toont evenmin aan dat de verwerende partij dergelijke aanvragen niet met enige omzichtigheid mag beoordelen en dat het begrip openbare orde zwaarder doorweegt dan het recht van verzoeker om een verblijf te worden toegestaan.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° (de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;) <W 2007-04-25/49, art. 33, 2°, 046; Inwerkingtreding : 01-06-2008>

(...)

(Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.)

Verzoeker meent zich verkeerdelijk op artikel 43 van de vreemdelingenwet te kunnen beroepen daar artikel 42 van de vreemdelingenwet van toepassing is op burgers van de Unie en hun familieleden. Verzoeker is van Chinese nationaliteit en waar hij meent dat een redenering naar analogie dient te worden doorgevoerd, toont hij niet aan dat de burgers van de Unie en niet-EU burgers op dezelfde wijze behandeld moeten worden.

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de richtlijn 2003/109/EG daar deze werd omgezet in de nationale wetgeving.

Artikel 2 van de Wet van 25.4.2007 bepaalt het volgende: "Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. "

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur werden niet aangetoond.

De twee middelen zijn niet ernstig."

3.3. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“§ 1

Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen. (...)"

In casu steunt de beslissing van weigering tot verblijf geheel op het motief dat de verwerende partij meent dat uit het voorgelegde strafuittreksel blijkt dat de veroordeling hierop vermeld een bedreiging betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij het statuut van langdurig ingezetene in Italië geniet.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat in casu de artikelen 43 en volgende van de vreemdelingenwet niet van toepassing zijn.

De verzoekende partij merkt terecht op dat artikel 61/7 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 17 van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (Richtlijn 2003/109/EG). Zoals de verwerende partij opmerkt, kan bijgevolg de schending ervan niet rechtsreeks worden ingeroepen en is in die mate het onderdeel onontvankelijk.

De omzetting brengt wel met zich mee dat voor de interpretatie van het begrip “openbare orde” kan teruggerepen worden naar de in de richtlijn gegeven interpretatie. De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer

arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8).

In hoofdstuk III van voornoemde richtlijn dat het verblijf regelt van langdurig ingezetene in een andere lidstaat dan deze die het statuut heeft toegekend leest men:

“Artikel 14

Principe

1. *Een langdurig ingezetene krijgt het recht om gedurende een periode van meer dan drie maanden te verblijven in een andere lidstaat dan die welke hem de status van langdurig ingezetene heeft toegekend, op voorwaarde dat voldaan wordt aan de in dit hoofdstuk gestelde voorwaarden.*

2. *Een langdurig ingezetene mag om onderstaande redenen in een tweede lidstaat verblijven:*

a) *om een economische activiteit uit te oefenen als werknemer*

of als zelfstandige,

b) *om een studie of beroepsopleiding te volgen,*

c) *om andere redenen.*

(...)

Artikel 17

Openbare orde en veiligheid

1. *De lidstaten kunnen weigeren een verblijfsvergunning toe te kennen aan langdurig ingezetenen of aan hun gezinsleden indien de betrokkene een bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid vormt.*

De lidstaat houdt bij zijn besluitvorming mede rekening met de ernst van de inbreuk of het soort van inbreuk dat door de langdurig ingezetene of zijn gezinslid/gezinsleden op de openbare orde of de binnenlandse veiligheid is gepleegd, respectievelijk met het gevaar dat van de persoon in kwestie uitgaat.

2. *De in lid 1 bedoelde weigering berust niet op economische gronden.*

(...)

Artikel 22

Intrekking van de verblijfsvergunning en terugnameverplichting

1. *Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, kan de tweede lidstaat beslissen de verblijfsvergunning niet te verlengen of de vergunning in te trekken en de betrokkene en de leden van zijn gezin verplichten, overeenkomstig de procedures van de nationale wetgeving, verwijderingsprocedures daaronder begrepen, het grondgebied te verlaten. Dit geldt in de onderstaande gevallen:*

a) *om redenen die verband houden met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bepaald in artikel 17;*

b) *wanneer niet meer aan de voorwaarden van de artikelen 14, 15 en 16 wordt voldaan;*

c) *wanneer de onderdaan van een derde land niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft.*

2. *Indien de tweede lidstaat een van de in lid 1 bedoelde maatregelen treft, neemt de eerste lidstaat de langdurig ingezetene en zijn gezinsleden onmiddellijk en zonder formaliteiten terug. De tweede lidstaat deelt zijn beslissing mee aan de eerste lidstaat.*

3. *Totdat de onderdaan van een derde land de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, en onverminderd de in lid 2 bedoelde terugnameverplichting, kan de tweede lidstaat om ernstige redenen in verband met de openbare orde of de binnenlandse veiligheid besluiten tot verwijdering van de onderdaan van het derde land van het grondgebied van de Unie, overeenkomstig en met toepassing van de waarborgen van artikel 12.*

De tweede lidstaat raadpleegt de eerste lidstaat wanneer hij een dergelijk besluit neemt. (...)”

De verzoekende partij verwijst terecht naar het bepaalde in artikel 17 van voornoemde richtlijn voor wat de eerste bestreden beslissing betreft. Er moet sprake zijn van een voldoende ernstige bedreiging en er dient rekening gehouden te worden met het gevaar dat een aanvrager mogelijkerwijze vormt. Dit laatste impliceert redelijkerwijze in casu zoals bij het plegen van lichtere feiten, rekening houdend met de gegeven bestraffing, dat ook gekeken wordt naar het actuele karakter van de gepleegde feiten om te kunnen uitmaken of de verzoekende partij nog een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De verzoekende partij wijst er terecht op dat een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde moet worden aangetoond. De stelling van de verwerende partij dat geenszins kan worden verwacht dat er een actueel gevaar dient te zijn omdat artikel 61/7 van de vreemdelingenwet dit niet expliciet voorziet kan niet gevolgd worden. Dergelijke interpretatie zou voor onderhavig geval betekenen dat artikel 61/7 van de vreemdelingenwet niet correct is omgezet en dat in die hypothese de verzoekende partij de schending van bepalingen van de Richtlijn 2003/109/EG, in casu artikel 17, kan aanvoeren.

De bestreden beslissing verwijst naar het door de verzoekende partij overgemaakte strafuittreksel. De vertaling leest:

“(...)verklaart men dat uit de databank van het strafregister het volgende blijkt:

1) 22/04/2010 VONNIS VAN DE RECHTBANK IN ENKELVOUDIGE KAMER TE FIRENZE - LOKALE AFDELING VAN EMPOLI ONHERROEPELIJK OP 06102/2012

1 e strafbaar feit) SCHENDING VAN DE VOORSCHRIFTEN ROND KINDERARBEID Art. 8 alinea 1, 26 wet van 17/10/1967 nr: 977 (BEGAAN OP 8/11/2005 IN FUCECCHIO)

2e strafbaar feit) SCHENDING VAN DE VOORSCHRIFTEN ROND KINDERARBEID Art. 15 alinea 1, 26 wet van 17/10/1967 nr. 977 (BEGAAN OP 8/11/2005 IN FUCECCHIO)

Beschikking: STANDAARD VERZACHTENDE OMSTANDIGHEDEN Art. 62 BIS WETBOEK VAN STRAFVORDERING GELET OP DE VOORTZETTING VAN DE STRAFBARE FEITEN ÓNDER DE PUNTEN: 1),-2) AANHOUDING VAN 1 MAAND

De verzachtende omstandigheden in aanmerking genomen: VOORWAARDELIJKE STRAF KRACHTENS ARTIKEL 163 VAN HET WETBOEK VAN STRAFVORDERING. (...)“.

Uit dit uittreksel kan enkel worden afgeleid dat voorschriften rond kinderarbeid werden overtreden waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld op 22 april 2010 door een rechtbank te Firenze tot 1 maand “aanhouding” evenwel “voorwaardelijk”. Tevens blijkt dat de feiten werden begaan op 8 november 2005.

Uit de bestraffing op zich kan redelijkerwijze geen ernstige bedreiging voor de openbare orde worden afgeleid en de feiten zijn begaan in een ver verleden zodat een actueel karakter voor het bestaan van een gevaar voor de openbare orde louter en alleen uit de veroordeling niet blijkt. Er is niet afdoend onderzocht of gemotiveerd dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een ernstige bedreiging betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Het is kennelijk onredelijk om uit een enkele eerdere lichte veroordeling van verzoekende partij betreffende een éénmalig feit automatisch af te leiden dat zij de openbare orde of nationale veiligheid zou hebben geschaad. In die mate is artikel 61/7 en artikel 7, 3° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de motiveringsplicht geschonden, wat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de beslissing vernietigd in artikel 1.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen voor wat betreft de beslissing van 26 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN